

ČÍSLO 76 (3/2013)

ŘÍJEN 2013

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

KÁZÁNÍ

Nezmarníš jméno, které smíš nést.

Čtení Skutky 3,1-16

Text: Exodus 20,2+7

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví... Nezneužíješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.

Kdo to je Bůh? Jak ho potkáváme v tomhle světě? Je nám vzdálený nebo cizí? Zajímá se o nás a má cenu, abychom se my lidé této doby zajímali o něj? A co je v tomhle životě „boží“? Úspěchy těch, kdo se dokážou prosadit, nebo neúspěchy všelijakých ztracenců? Sláva provázená všeobecným uznáním a popularitou, nebo každodenní zápasy obyčejných lidí a skrytých osudů? Radosti, nebo trápení? Zdraví, nebo nemoc? Poměry, do nichž jsme jakoby zakleti, nebo šance, že se něco může změnit?

Kdo to je Bůh a co je vlastně „boží“? Ani v samém Písmu, jež nám zní jako inspirace i autorita, nenajdeš jen jedinou správnou odpověď, jasnou a přehlednou jak vzoreček z matematiky. Ale otázky typu „Kdo to je Bůh a co je vlastně boží?!“ jsou ve hře právě tehdy, když v biblických příbězích začne hrát roli JMÉNO. To jméno, které nám zmiňuje 3. přikázání a které my zmiňujeme, když prosíme „Posvěť se jméno tvé“.

To Jméno je jakousi zkratkou, šifrou pro Boží příběh. Příběh vyvedení z otroctví. Pro tu červenou nit, která se odvíjí, když se

vypráví příběh Abrahama a Izáka a Jákoba, příběh vysvobození Izraele a příběh ukřižovaného Mesiáše Ježíše. A když tyhle příběhy pustíš do srdce a dovolíš, aby tvořily tvou víru, zjistíš, Bůh, jak o něm vypráví tohle Jméno, to je překvapení z Boží blízkosti. Překvapení právě tehdy, když lidé propadli domněnku, že karty jsou jednou provždy rozdané a nikdo s tím nic nenadělá.

A právě na takové překvapení zadělali apoštolé Petr s Janem před branou do chrámu. U toho bohem zapomenutého chromého. Zastavila je jeho tisíckrát zopakovaná prosba o almužnu. Ti dva ho ale neodbyli ani lhotejností ani mincí, narychlo hosenou, aby se nemuseli zdržovat u toho obrázku lidské bídě a mohli rychle do chrámu, do Boží blízkosti... Petr a Jan se u něj zastavili. A z jejich úst nezaznělo slovo laciné útěchy či zbožná fráze, ale slovo toho, kdo se nebojí vzbudit očekávání, protože má co dát: Sleduj, co se bude dít. Soustřeď se na to, co neseme, co máme jako svědkové Kristovi. Ty máš ten svůj úděl od narození chromého. My nemáme stříbrňáky ani zlatáky, ale máme to, co je doopravdy boží: Překvapení, že Bůh není lhotejný obyvatel prostoru tam za tou neprostupnou Krásnou bránou, ale je tady, s tebou. Ví o tvém trápení. Neboť Hospodin, Bůh Izraele, není obyvatel jakési posvátné pevnosti, ale je živě přítomný v příběhu. Pro tebe a pro tebe, v příběhu Ježíše Krista, toho nazaretského tesaře, co zvěstoval blízkost Božího království.

To je totiž ten správný příběh pro tebe. Pro tvou samotu, pro tvou zchromlost. To je správný příběh pro toho, který je sice Bohu jakoby na pár kroků, ale přec nekonečně daleko, protože těch pár kroků nedokáže udělat. Nemám pro tebe stříbrňáky, kterými jsi zvykl zabezpečovat svou existenci, říká Petr. Mám pro tebe překvapení. Překvapení, jež se děje, když se vypráví příběh Krista, Mesiáše Ježíše, toho Nazaretského. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, postav se na nohy. A pak se vydej i ty spolu s námi do chrámu. Slavit jméno Hospodinovo. Oslavovat toho, kterého poznáváme v příběhu Ježíše, toho nazaretského zvěstovatele Božího království.

Když tohle překvapení neumí církev sdělit a předat doprostřed všedního života a starostí konkrétních lidí kolem sebe, marná jsou jí všechna nábožná místa, nádherné stavby, stříbrňáky a zlatáky, posvátná slova, povznášející chvály, tajemně nábožná atmosféra. Ano, ten chromý nakonec přišel do chrámu, tam kde (slovy Písma) „přebývá jméno“, ale my jasně slyšíme: Víru hodnou toho slova,

naději, že jeho úděl se může změnit, tu v něm nevzbudila blízkost svatého místa, ale blízkost Božího příběhu, dosvědčeného apoštoly.

Ti, kdo chodili vzývat Hospodina do chrámu, tam, kde podle tradice přebývalo jeho jméno, si možná říkali: Škoda, že ten chromý, co sedává venku před branou, sem nemůže s námi. Ale on už se beztak za ty roky cítí jak inventář této velebné budovy, tak určitě prožívá, že něco z její posvátnosti dopadá i na něj. A navíc, náš Bůh nás učí skutkům milosrdenství... takže aspoň někdo mu každý den něco šoupne. Někdo stříbrňák, někdo zlaták. Takže nakonec, co by si stěžoval. My zdraví máme jinačí starosti.

Jaký Bůh pak ale zbýval tomu chromému? Celý život zažíval: Bůh, to je ten, kdo na mne seslal tenhle úděl a jinak jsem mu fuk. O Bohu je řeč až za tou branou, uvnitř, v chrámu, tam, kam se nikdy nedostanu. Tam jsou odborníci na Boha, tam při modlitbách a obětech zakoušejí Boží blízkost (nebo si to aspoň myslí) ti, kdo mne míjejí na své cestě k modlitbám.

Pro chromého zůstával ten jejich Bůh podivně vzdálený, nedosažitelný, byť by to jako zdravý měl k němu pár kroků. Celých 40 let je to pro něj Bůh zdravých, kterého nezajímají nemocní. Bůh uvnitř, za branou zvaná Krásná, kterou je oddělen od ošklivosti takovýchto lidských údělů venku. Bůh aktivních oddaných stoupenců, jehož nejspíš nezajímají ti, co se nedokážou postavit na vlastní nohy a pořádně se o sebe postarat. Bůh, to jsou pro něj jednou provždy rozdané karty, a když si vytáhneš černého Petra, máš prostě smůlu.

Zmarňovat, nést nadarmo Jméno Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova, který je s námi tak, že vyvádí z našich otroctví a sevření, to se děje tehdy, když církev dovolí, aby lidé v jejím dosahu nabyli podobného přesvědčení, jako ten chromý u dveří chrámových: Příběh vysvobození už přestal vysvobozovat, příběh naděje přestal vzbuzovat očekávání a dávat naději, příběh odpuštění a nových šancí zůstává skryt těm, kdo odpuštění potřebují, příběh spravedlnosti se už nedostane k těm, kdo potřebují zastání.

Tady nejde v první řadě o misi, evangelizaci, ale o věrohodnost Božího lidu, a zodpovědnost za to, jak zní Boží příběh našemu okolí, uprostřed těch, mezi kterými žijeme. Zvlášť mezi těmi, kteří nedokáží stát na vlastních nohou.

Příběh o chromém u vrat chrámových hezky ukazuje: Příkázání, jako slovo, které směřuje, abychom nenesli Jméno svého Pána naprázdno, toto slovo chce chránit před tím, abychom si pro

životodárnost Boží blízkosti vymezovali jen předem určenou škatulku svého žití. V chrámu ano, mimo chrám ne, ve sboru a mezi přáteli ano, mimo už ne, v neděli ano, ve všední den ne, mezi lidmi, zvyklými žít jako my ano, mezi těmi, co žijí jinak, už ne. Jenže když se poselství Jména, toho příběhu Božího, stane jalovým pro lidi okolo, pro druhé, pro ty jiné, stává se posléze jalovými i pro naši vlastní víru. I pro nás ztratí chuť, šťávu, sílu naděje a vysvobození, smysl.

Možná jsme dnes přišli trochu jako ti, kdo si vlastně neví rady s Bohem i s tím, co se zdá v našem životě a světě tak těžko změnitelné, třeba jako úděl lidí, co nedokážou stát na vlastních nohách. Možná jsme tu naopak jako ti, kdo měli s Pánem Bohem hodně jasno, a teď trochu znejistěli. A tak poslyšme, neshromáždili jsme se tu dnes kolem historky o jakémsi pouťovém zázraku, ale kolem příběhu toho, který je s námi, a vyvádí nás z našich nejistot i jistot, pochybností i předsudků. Proto nejdřív ze všeho vypráví příběh Jména jako příběh Boha Abrahama, Izáka a Jákoba, Vysvoboditele izraelských otroků, a jako příběh Ježíše, tesaře z Nazareta, který dává lidem to, co může dát jedině Mesiáš neboli Kristus. I nám tak dává znovu poznat, kdo to je Bůh a co je doopravdy „boží“. Amen

Tomáš Trusina

Bohoslužby při Dnu otevřených dveří Diakonie jsme letos konali ve Vlašimi společně s tamějším sborem Církve bratrské v spolkovém Domě Roškotových.

OHLÉDNUTÍ ZA LÉTEM...

➤ **Když se řekne Strměchy**

Letos jsem se zúčastnila již počtvrté dětského tábora, pořádaného benešovským sborem, který se již tradičně konal ve Strměchách. Chtěla bych se s vámi podělit o své pocity ohledně těchto táborů. Na začátku jen zmínka, že sama jsem v dětství na tábory nejezdila. Snad jen jednou – a nejsilněji se mi uchovala vzpomínka na scénu u rybníka, kde naše koupání bylo organizováno povely „z vody“ a „do vody“ vyjadřované píšťalkou. Můj bratr na tábory jezdil rád. Je mladší, takže v jeho době už možná takové tábory nebyly, nebo jsem zkrátka byla na – pro mne „divném“ táboře. Od té doby jsem

dávala přednost prázdninám u babičky na vesnici. Chození s dědou do lesa na houby, na borůvky, králíkům na trávu, projížďky na koni, ...mě bavily mnohem víc. Měla jsem tam partu kamarádů a jedinou naší povinností bylo přijít včas na jídlo. Nebyla jsem tedy přítelem táborů, i když naše vlastní děti jezdily na tábory rády. Ale po prvním táboru ve Strměchách jsem radikálně změnila názor. A říkám si, možná jsem o hodně přišla...

Jezdí sem skvělá parta vedoucích, jsme si navzájem oporou a pomocí. Nevzpomínám si ani na jeden konflikt mezi námi. A také zde máme partu skvělých dětí. Jedná se o děti z Benešovska, Sedlece-Prčice, Klenčí, Prahy, z azylového domu ve Vlašimi i děti, které už tento dům opustily. A také s námi jezdí výborné paní kuchařky. Jídlo vaří skromné, ale výtečné.

Za velký přínos tábora považuji právě tuto „směsici“ dětí z různých prostředí a různého věku. Učí se spolu navzájem vycházet a jde jim to dobře. O tom svědčí i to, že spolu udržují kontakt i mimo tábor, jezdí na víkendovky. Děti jsou rozděleny do skupin – v každé skupině jsou jak malé, tak starší děti. Učí se tím poznávat, že i ten nejmladší nebo nejslabší člen skupiny může být těm starším hodně nápomocný. A také, když chce skupina vyhrát jako celek, musí ty menší podpořit, postarat se o ně. Z některých starších dětí už máme výborné vedoucí a další je jistě budou následovat.

Den začínáme rozcvičkou a pobožností. Každé dopoledne provádíme společně tzv. „práce pro tábor“. Znamená to hrabání trávy, příprava dříví na oheň, pomoc paním kuchařkám při přípravě jídla, mytí nádobí, úklidu. Následuje část zvaná „odbornosti“, kdy si děti vyberou nějakou aktivitu, která je zajímá. Např. pečení chleba, hebrejština, střelba z luky, žonglování, posilování...

Celý průběh tábora provází vlastní táborová hra – letos měla název Kontra-Baal (příběhy proroka Eliáše a krále Achaba z 1. Královské 16-19). Mám zkušenost, že děti si hrou a prožíváním příběh více osvojí a pochopí, než třeba čtením či vyprávěním. Během roku na tyto hry a příběhy při dětských biblických hodinách odkazují a děti si je opravdu pamatují.

Večery trávíme většinou u ohně s opékáním špekáčků a hlavně s písněmi. Menší děti jdou pak spát, větší mají další program. Letos větší děti skládaly zkoušku odvahy, mlčení (24 hodin) a vytrvalosti (sezení na jednom místě 3 hodiny a mlčet). Zkouška odvahy znamenala noční přespání v lese ve stanu. Odvážlivců bylo jen několik, ale mají můj velký obdiv. Při večerním programu jsem

je tam se staršími dětmi doprovázela, stavěly jsme společně stan a večerní les vůbec nevypadá tak příjemně jako ve dne. S odvážlivcem jsme se společně rozloučili a na cestě zpátky do tábora pokračovali v rozhovorech. Tyto rozhovory se mi moc líbily. V té tmě byly děti daleko sdílnější a otevřenější, a tak jsme probrali mnohá zajímavá (a také tajná) témata.

Dalo by se toho říct ještě daleko více. Životní cesta každého z těchto dětí bude různá. Jako vklad z těchto táborů si ale odnesou smysl pro přátelství, vztah, pro pomoc, podporu a pro pochopení jeden druhého. A hlavně se zde skrze biblické příběhy seznámí se základními lidskými hodnotami, které v nich navzdory všemu, jak všichni doufáme, zůstanou.

Pavla Janděčková

➤ **Léto v Sedleci-Prčici**

8. června jsme měli v kapli přednášku J. Bartoška – „Islám v Indii“

V **neděli 16. června** se u nás v kapli konal **koncert dětí ZUŠ** – a to k příležitosti téměř dokončené rekonstrukce kaple (výměna podlahy, malování). Pozvání přijala starostka města M. Jeřábková. Poděkovali jsme jí a zastupitelstvu za finanční podporu rekonstrukce kaple. Akce se zúčastnil i místní katolický farář P. Fr. Masařík. Děti hrály i zpívaly, moc jim to šlo. Kaple se všem líbila, lidí přišlo hodně. Dokonce jsme museli shánět další a další židle, aby si všichni měli kam sednout. Přesto někteří museli stát. Měli jsme z akce velkou radost.

Na **slavnost k připomínce památky M. Jana Husa** 6. července (pořádanou i pro sousední soběhrdský a benešovský sbor) přišlo lidí podstatně méně. Program začal krátkou bohoslužbou, následovalo slovo o významu M. Jana Husa v dnešní době. Nakonec jsme shlédli film “Milujte své nepřátele“, dokument Tomáše Škrdlanta o Přemyslu Pitterovi.

Pozn. red.: Film je k zapůjčení i v benešovském sboru.

O víkendu 3.–4. srpna jsme se připojili ke **sborové rodinné rekreaci** benešovského sboru. Byl to parný víkend, tak jsme využili možnosti koupání v místním rybníku. Večerní posezení u ohně s písněmi a opékáním se také moc povedlo. Už se těšíme na příští rok.

Pavla Janděčková

➤ V modlitebně i na zámku

Den otevřených dveří v Azylovém domě pro matky s dětmi ve Vlašimi

V neděli 22. září jsme otevřeli dveře našeho střediska pro širokou veřejnost. Tentokrát bylo několik změn, například bohoslužby se konaly ve Spolkovém domě ve Vlašimi společně s Církví bratrskou, kázal farář ČCE Tomáš Trusina z Benešova. Po bohoslužbách byli všichni pozváni na občerstvení a prohlídku střediska.

Další změny doznal odpolední program: konal se na nádvoří vla-

šimského zámku. Hrála nám skupina Náhodná setkání a své umění předvedli úžasní rytíři Páni ze Zvěřince. Na nádvoří zámku se prodávaly výrobky, s kterými pomáhaly klientky střediska. Bylo připravené pohostění a pro děti byla nachystána výtvarná dílna. Počasí nám přálo a na zámecké nádvoří se přišla podívat i spousta návštěvníků.

Chtěla bych poděkovat všem, kdo nám s touto akcí pomohli a podpořili nás, a zároveň všechny, kteří letošní Den otevřených dveří nestihli, pozvat na příští rok.

Jana Trusinová

➤ Evangelium ve znamení detektivního pátrání

Poslední prázdninovou neděli zaznělo v Soběhrdech kázání, které v tomto čísle přetiskujeme jako příklad zdařilého současného zvěstování pro děti. Zároveň se z něj nemálo dovíte i o táboře v Čími.

Letošní setkání dětí v Luhu u Čími probíhalo ve znamení detektivní pátrací akce. Vedoucí tábora od začátku pracovali s myšlenkou nechat děti nahlédnout do příběhů hlavní postavy Nového zákona. Nejtěžší však bylo zvolit způsob a aktualizace, aby tuto postavu děti pochopily. Tábora se účastní i hodně dětí

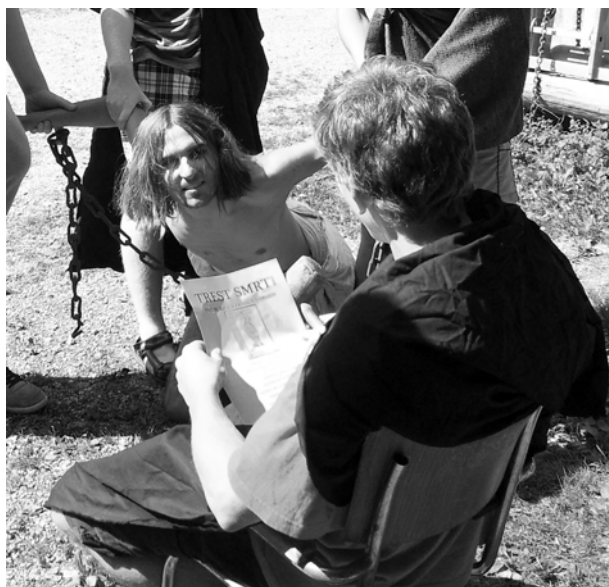
z nevěřících rodin, téma předání víry vhodným jazykem bylo tedy citlivé. Vedoucí se nakonec rozhodli pro detektivní příběh, nikoli o chronologické vstupy do Ježíšova života. Každé z dětí dostalo už před táborem zvláštní povolávací rozkaz zúčastnit se pátrání po odsouzeném neznámém muži. Na táboře se o něm měli dozvědět víc, aby se sami mohli rozhodnout, je-li jeho odsouzení právoplatné, či nikoli.

Každé téma bylo zároveň evangeliem. Evangelii – dobrých zpráv – bylo několik. Nosné zvěstné momenty se nyní pokusím přiblížit.

Prvním evangeliem se stal příběh nespravedlivě odsouzeného. Děti se hned první den účastnily nespravedlivě vedeného soudu s člověkem, který se provinil zvláštní vinou: dotýkal se nemocných, bořil zaběhané zvyky, sytil hladové, ujímal se maličkých, tedy těch, které společnost odvrhla, mluvil proti vlasti, povyšoval se nad vysoce

postavené funkcionáře. Prvním evangeliem tedy byla zpráva o oběti.

Druhým evangeliem se stal příběh o narození krále. Děti hledaly krále jako poutníci a zjistily, že i pouť samotná může člověka změnit k dobrému. Vždyť poblíž narození spasitele se pohyboval jiný král – Herodes – ale ten měl zájem jen o vlastní prospěch. Děti byly jako králové, kteří vyšli zdaleka – možná aby na cestě

ztratily vše, co dosud měli, možná také, aby získali něco, co jim dosud chybělo. Vydali se na pouť za životem věčným.

Scénka o tápání mudrců byla součástí bohoslužeb a hledání narozeného mesiáše bylo tématem nedělního odpoledne. Malé děťátko však bylo důkladně ukryto, kde to nikdo nečekal, v opravdu nehostinném prostředí.

Zvláštní bylo, že cíle došly nejdříve ty nejmenší děti. Čím byly starší, tím víc přemýšlely o různých možnostech a možná podvě-

domě se vyhýbaly i onomu nehostinnému prostředí. A tak jsme si připomněli, že čím je člověk starší a mazanější, tím spíš hledá spásu a cíl v přitažlivějším prostředí – například v bohatě zdobených palácích. Tam, kde to má „logiku“.

Třetí evangelium na sebe vzalo podobu zbitého člověka, kterému nikdo nepomohl. Ani vysoký církevní činitel, ani nedávno zvolená starostka obce. Nepomohlo dokonce, ani když ji zraněný připomněl, že ji volil. Dál telefonovala se svým známým Davidem o státních zakázkách. Až vietnamský obchodník, který šel na tržnici, našemu zbitému pomohl, obvázal mu rány, odvedl ho do nemocnice a zaplatil za něj všechny výlohy.

Člověk potřebuje pomoc druhého, to svým životem ztělesnil onen popravený. Děti hrály odpoledne hry ve dvojicích, vymyšlené tak, aby se nemohly obejít jeden bez druhého.

Neznámý odsouzený vystupoval také jako lékař a zachránce ponížených a maličkých. Kdo je vlastně maličký – nepatrný? Musí to být jen dítě? „Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, lépe by mu bylo, kdyby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře.“ (Mk 9,42)

Čtvrté evangelium tu zaznělo hned několikrát.

Zaslechli jsme je z nejprovokativněji zpracované scénky: při akci firmy Superhyperrendlík. Ne každého hned napadne, že maličci (nepatrní) nejsou na prvním místě děti, ale ti, kteří vybočují ze stáda. Třeba ti, kdo nemají žádná práva. Staří lidé zneužívání různým způsobem. Agentky Superhyperrendlíku přemluvily dvě důvěřivé babičky, aby zdarma vyjely na zájezd – prohlédnou si novogotický zámek v Brďouskovicích, dostanou svíčkovou a pro rodinu štangli dobrého salámu. Když dojely na místo, agentky je zavřely do zamřížovaného prostoru, daly jim jakési smradlavé zbytky a pod pohrůžkou, že už se nikdy nedostanou domů, je donutily podepsat úvěrové smlouvy na pánvičky za 49 tisíc. S pláčem a na pokraji sil se babičky vrátily domů, když tu je na chodbě paneláku překvapila vůně řízků. Soused je pozval dál a nasytil je. Slíbil jim, že se podívá na jejich smlouvy a se svým známým právníkem zjedná nápravu.

Falešná nabídka je mezi námi až příliš častý jev. Pokrytecké schovávání za reklamu najdeme ve všech oblastech lidského života, dokonce i v náboženství, vždyť zmanipulovaný soud s Ježíšem proběhl v prostředí církve. Zneužívání maličkých, těch, kteří se oddělí ze stáda, je také na denním pořádku.

Proč se vlastně míchat do jejich záležitostí? Soused mohl říct:

Dvě báby, neměly se nechat nachytat, jsou důvěřivé, jejich problém. Kdo nemá dost inteligence, ať žije v nuzných podmínkách a ať si ho druzí oberou. Není to náhodou i jeden z principů naší společnosti? Jen inteligentní a úspěšný má právo na spokojený život? Ovce se oddělila ze stáda asi proto, že je slabá, nebo že chybila, za chyby se platí, život je tvrdý.

Děti poznaly, že světem hýbou dva přístupy: necitlivost a citlivost. Nemilosrdnost a milosrdenství. Záleží, na jakou stranu se přidáme, záleží na naší svobodné vůli, ne na osudu. Ovce můžeme chovat na maso, nebo mít každou pojmenovanou. Zatoulanou můžeme nechat vlkům, nebo se pro ni rozeběhnout a radovat se z jejího nalezení. Děti směly zakusit, že milosrdenství je činnost, při níž dochází k novému stvoření. Ježíš v Janově evangeliu říká: „Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ (J 6,37) Ježíš je ten, který nás učí slabé přijímat a starat se o ně.

Čím zakončit týdenní setkávání s neznámým odsouzeným? Zprávou, která přemáhá nejenom bezcitné agenty, ale i bezcitnost v nás samotných, dokonce i podplacené soudce v zinscenovaných soudech. Pozvánkou k hostině. Každá z postav jednotlivých scének byla k hostině pozvána, i ti, kteří se chovali nemilosrdně. Na každém bylo, zda pozvání přijme.

Před hostinou si děti vyzkoušely, jaké to je připravit skutečný chléb. Drtily pšenici a mouku pak přidaly do svého těsta na chléb, který pak pekly. V kruhu jej lámaly a podarovaly jím jeden druhého. Děti i my dospělí jsme směli zakusit radost z hostiny, která nebyla připravena za účelem na nás vydělat. Proti falešné nabídce skvělého jídla a zážitku tu najednou stálo pozvání k opravdové hostině. Pozvání, které v potěšeních i radostech tohoto světa snadno zanikne.

A tak jsme se s bázní přiblížili k **závěrečnému evangeliu** našeho týdenního setkání. K symbolu krále, jenž má moc k této hostině zvát každého z nás. Toho, jenž je nám dobrým a milosrdným přímluvcem v místech, která z naší pozice tady na zemi neumíme a nemůžeme ovlivnit.

Na zdech visí obrazy se znameními jednotlivých dnů. Trnová koruna, jesličky, dvě spojené ruce, teploměr značící zachránce nemocných, ovečka připomínající dobrého pastýře, a nakonec ryba a kalich na znamení hostiny v nebesích. Je to a není křížová cesta, je to a není zpráva o nespravedlivě odsouzeném. Jsou a nejsou to

obrazy, jsou a nejsou to modlitby. A tak nám přes veškeré snahy nakonec zůstal obraz o neznámém odsouzeném zase tajemstvím. Tajemstvím, za nímž ovšem stojí za to v budoucnu opět vyrazit.

Když přijeli rodiče, mluvil jsem s tatínkem jednoho chlapce. Jednalo se o rodinu necírkevní, která prožívá těžké období, stala se jim řada nespravedlností, před nedávnem museli dokonce opustit svůj domov. A ten tatínek mi řekl, že je to zvláštní, ale že jeho syn je po táboře zvláštním způsobem klidný, že to je patrné na první pohled. A měl velikou radost.

Petr Turecký

kompletní text je k nalezení na

<http://protestant.evangelnet.cz/kazani-petra-tureckeho-1>

➤ **Sborový výlet za Kralickou biblí do Kralic**

Letos si připomínáme významné výročí 400 let od posledního vydání bible v Kralicích nad Oslavou. Toto výročí se obdivuhodně skvěle vzpomenulo v Kralicích ve dnech od 13. do 15. září. Proto se v sobotu 14. září konal náš sborový výlet do Kralic na hlavní vzpomínkový den. Výletu se zúčastnili bratři, sestry a děti z benešovského, sedleckého a soběhrdského sboru. Autobus též pomohlo zaplnit i několik členů z pražských sborů.

Po klidné a pohodové jízdě jsme do Kralic dorazili těsně před devátou hodinou. Vystoupili jsme z autobusu a vyrazili k hlavnímu podiu, které bylo na místním fotbalovém hřišti. Na každé křižovatce jsme se setkali s dvěma pořadateli či pořadatelkami ve svítících žlutých vestách. Snad všichni Kraličtí, mladí i starší se do pořadatelské služby zapojili. Vydrželi na svých místech až do večera, kdy začaly odjíždět zájezdy, a neustále návštěvníky ochotně informovali o všem možném a rozdávali podrobný program oslav. Během celého dne nebylo vidět žádného policistu, nebyli potřeba.

K hlavnímu podiu jsme se dostali až po deváté hodině, takže jsme nevyslechli zahajovací projev pana starosty, ale už jsme vyslechli projev synodního seniora br. Joela Rumla. Po jeho projevu mnozí zůstali na hřišti před hlavním podiem, mnozí však spěchali jinam, neboť program probíhal současně na dalších čtyřech místech, v sokolovně, ve škole, v katolickém kostele sv. Martina a v Památníku bible kralické u zbytku kralické tvrze.

Mnozí z nás zamířili do školy nesoucí jméno Jana Blahoslava, abychom vyslechli přednášku br. Petra Tureckého a sestry Marty Keřkovské o tiskařích a graficích Bible kralické. Přednášející své

výklady doprovázeli četnými diapozitivy. Tiskaři té doby byli pokládáni za umělce jako malíři a sochaři. O kralických tiskařích to jistě platilo zvlášť, neboť pod vedením správce kralického sboru učeného teologa a překladatele některých žalmů Izaiáše Cibulky vytiskli knihy na vskutku vysoké evropské úrovni té doby.

Někteří z nás těsně před ukončením přednášky v tichosti a nenápadně opustili třídu a rychle spěchali do kostela sv. Martina, který je hned naproti škole. Sotva jsme se usadili, začal pořad br. Miloše Rejchrt „Notujeme si žalmy po kralicku“. Nejprve nám br. Rejchrt rozdál text některých žalmových responsorií – refrénů, a pak začal vyprávět o těchto žalmech. Po výkladu je zazpíval a na závěr každé sloky všichni zúčastnění zazpívali příslušné responsum. Byl to hezký a neobyčejně milý pořad.

Když pořad skončil, byl čas k obědu. Kam zajít? Na radu pořadatelů za sokolovnu, kde na hřišti bylo mnoho stánků s vynikajícím občerstvením: výtečné domácí uzené maso, klobásky, ale též domácí sladké pečivo a výborná káva.

Kdo se s obědem příliš nezdržoval, stačil si před odpoledními přednáškami prohlédnout zbytky kralické tvrze a Památník Bible kralické, kde pracovnice tohoto muzea měla poučný výklad o jednotlivých exponátech a na závěr vytiskla na ručním tiskařském lisu, který je zhotoven přesně podle původního kralického lisu, kopii titulního listu knihy Daniela proroka. Jak titulní list vypadá, mohou si benešovští i další zájemci prohlédnout v presbyterně benešovského sboru.

Blížila se druhá hodina. Kam jít – toť otázka. V sokolovně se konala přednáška Prof. Dr. Jana Kumpéry na téma Komenský a bible. Komenského jako teologa bible velmi inspirovala při psaní nejen náboženských, ale i pedagogických a filosofických spisů. Komenský v exilu pokračoval v práci Kralických. Stačí uvést nejpozoruhodnější jeho čin. V Amsterdamu v roce 1658 vydal česky „Manuál aneb Jádro celé bible svaté“. Spis velmi rozšířený byl určen „všem Bohu věrným a milým Čechům“, aby měli ve vyhnanství možnost si číst v bibli ty nejdůležitější oddíly, kterým by rozuměli i bez teologického výkladu.

V téže době ve škole přednášeli Doc. Dr. Martin Prudký a Dr. Jan Roskovec z Evangelické teologické fakulty „Jak Kraličtí vykládali Starý a Nový zákon“. Mnozí jsme dali přednost těmto přednáškám, takže se všichni zájemci do přeplněné přednáškové místnosti nedostali. Obě přednášky se zabývaly výkladovými poznámkami, které obsahovala šestidílná Bible kralická. Tyto poznámky, vykládající jednotlivé úseky bible, byly tak obsáhlé, že se svým roz-

sahem téměř rovnaly celému biblickému textu. Dozvěděli jsme se, že v příštím roce vydá Česká biblická společnost Bibli kralickou se všemi velmi rozsáhlými poznámkami. Taková bible se jistě stane velmi cennou pomůckou pro naše sbory i pro jednotlivé písmáky jako v tehdejších letech.

Po přednášce jsme odešli do sokolovny, kde br. Tomáš Trusina a br. farář Jan Keller přednášeli o české samizdatové literatuře před rokem 1989, kterou sami pomáhali vytvářet a rozšiřovat. Jejich zajímavé vyprávění, velmi dobře doplnilo předcházející přednášky. V úvodu nám totiž přednášející vysvětlili, že Bible kralická je náš nejslavnější samizdat. Jednota bratrská až do Rudolfova majestátu byla v ilegalitě a navíc tisk náboženské literatury podléhal velmi přísné kontrole a cenzuře, a tak se Bible kralická tiskla na dobře utajeném místě a rozšiřovala se velmi tajně jako pozdější samizdaty.

Po těchto zajímavých, podnětných, ale i náročných přednáškách bylo vhodné zajít se podívat na program, který se odehrával na hlavním podiu pod názvem Galaprogram Kralický klenot. Když jsme tam přišli, vyslechli jsme si zdravice představitelů německé, slovenské a slezské evangelické církve augsburského vyznání.

Po těchto zdravicích Alfréd Strejček uváděl pěkný a milý program, na kterém vystoupil kromě jiných Felix Slováček. Přesto snad nejvíce zaujal posluchače sám moderátor pořadu Alfréd Strejček, který za kytarového doprovodu Štěpána Raka zpaměti přednesl Chválu svatě lásky (1.Kor 13) a později opět zpaměti i rozsáhlé vyprávění o Davidově vítězství nad Goliášem (1. Sam 17).

A byl pomalu čas odebrat se na parkoviště autobusů u vlakového nádraží, najít náš autobus mezi mnoha jinými, nasednout do něho a vydat se na zpáteční cestu domů.

Byl to krásný výlet, plný nádherných dojmů, na které rádi budeme dlouho vzpomínat. A tak je vhodné poděkovat staršovstvům našich tří sborů, že tento sborový zájezd za Kralickou Bibli do Kralic zorganizovali. A úplně na závěr: Kromě přednášek byla neobyčejně velmi působivá atmosféra celého dne. Na všech pořadech, kdekoli jsme byli, jsme se pohybovali mezi samými berany a k sobě navzájem jsme se chovali jako bratři a sestry jedné velké rodiny našeho Pána Ježíše Krista.

(Poznámka: sborník přednesených přednášek „Za Kralickou do Kralic“, si můžete půjčit v presbyterně benešovského sboru)

František Štunc

➤ Výlet mládeže do Hamburgu

Skupina mládežníků pod vedením Petra Tureckého a Mikuláše Vymětala podnikla v červenci cestu do Německa do Hamburgu. Skvělý kulturně zábavný týden jsme prožili ve velkoměstě, kde se o nás starala a provázela nás místní luteránská farářka, díky níž jsme měli zajištěné ubytování na faře v jedné z městských částí zvané Harburg. Podívali jsme se mimo jiné do přístavu, kde jsme se svezli MHD v podobě lodi, do několika kostelů, mešity, ruské ponorky, muzea německých emigrantů. Navštívili jsme mnoho zajímavostí, například mezinárodní zahradní výstavu s částí věnovanou světovým náboženstvím a pobavili jsme se v zábavných hřištích. Dále jsme shlédli nevšední výstavu několika moderních architektonicky nevšedních staveb. O zábavu opravdu nebyla nouze. Někteří z nás se projeli a zatočili se na nejružnějších a nejšilenějších atrakcích na pouti. Měli jsme možnost i poznat noční život přístavního města, a dokonce jsme byli na výletě u moře, kde jsme si odpočinuli na pláži. Nutno poznamenat, že celý pobyt jsme si velmi užili, čemuž odpovídá už jen námi dokola opakované: „V Německu je vše lepší...“.

Eliška Vlasáková

➤ Seniorátní den

V neděli 8. září 2013 se konal v našem sboru v Sedlci – Prčici seniorátní den. Od rána, kdy jsme očekávali příjezd návštěv, bylo připraveno i občerstvení. Potěšilo nás, že na Seniorátní den u nás přijalo pozvání tolik členů z různých sborů.

O desáté hodině byly zahájeny rodinné bohoslužby, které vedla Lenka Ridzoňová. Bylo radostné, že se naše kaple zcela zaplnila, což bývá obvykle jen o svátcích a atmosféra byla slavnostní. Lenka Ridzoňová získala děti k aktivitě otázkami. Celkově jsme s dětmi prožili hezké nedělní bohoslužby.

Po skončení bohoslužeb byli přítomní pozvání na kávu nebo čaj a pohoštění, které připravily členky našeho sboru. Trochu jsme se seznámili a pohovořili si.

Kdo měl zájem, mohl se zúčastnit procházky městem, kterou vedla Eva Roztočilová, která si připravila povídání o významných stavbách a místech Sedlce i Prčice, bohužel na Sedlec už nedošlo, protože byl objednan na jednu hodinu oběd, tak snad až příště provedeme návštěvy druhou částí našeho dvojměstí, čímž též zveme případné zájemce o historii a život v našem dvojměstí Sedlci-Prčici.

Starší děti měly možnost rozptýlit se připravenými hrami s Romanou Čunderlíkovou v pěkném prostředí prčického parku. Počasí nám bylo tuto neděli nakloněno, a tak si mohli popovídat, užít hezký den v zahradě u prčické kaple i rodiče s malými dětmi.

Na již zmíněný oběd v restauraci u Škrpálu na náměstí v Prčici přišlo 42 lidí. Vzhledem k tomu, že Pavla Jandečková měla již několik měsíců dopředu domluvený termín i přibližný počet obědů, nebylo asi vše úplně „na jedničku“, ale oběd byl dle strážníků dobrý a maličké nedostatky snad byly prominuty. Na přednášku, která měla začínat ve 14 hodin se všichni včas dostali.

Krátce po druhé hodině už byly lavice v kapli opět obsazeny a Pavel Hošek předstoupil s přednáškou „A bohové se vracejí“. Téma bylo zajímavé, já osobně jsem se při poslechu zamyslela nad tím, jak je rozdílné prožívání spirituality a náboženství člověka v současné společnosti. Přednáška podnítila hodně otázek na Pavla Hoška. Poté Pavla Jandečková uzavřela seniorátní den, který navštívilo 40 dospělých a 22 dětí.

Rozloučili jsme se a měli jsme radost z vydařeného nedělního dne a setkání s milými lidmi.

Marcela Doktorová

➤ **Potáborové setkání**

Třetí zářijovou neděli jsme s pěti táborovými vedoucími vyrazili do Vlašimi na *Potáborové odpoledne*. Pozvali jsme děti z tábora, ale chtěli tábor předvést i dětem klientek z vlašimského střediska Diakonie. Pár táborových dětí přišlo, k nim se přihlásilo 10 dětí ze střediska. Počasí navzdor předpovědi přálo, a tak jsme během 4 hodin zrychleně sjeli celý jeden táborový den - začali jsme rozcvíčkou a končili opékáním u ohně. Ohlas maminek i dětí byl velmi vstřícný, a tak si nácvik tábora časem zopakujeme.

A takhle reagovaly děti:

V neděli 15. září jsme měli táborový sraz v Diakonii. Moc jsem se na něj těšil. Když jsem na něj přišel, hráli jsme různé hry, třeba Cukr káva limonáda čaj rum bum! a taky Na veverky. Potom jsme šli hrát další hru do parku. Jmenovala se Obíhačka a nejlepší bylo to, že vyhrál Ondra, kterému byly asi dva nebo tři roky. Potom jsme šli z parku zpět do Diakonie a tam jsme opékali buřty. A tak to skončilo a mě to moc bavilo.

Jáchym P.

Bylo to hezké, moc se mi to líbilo, byly soutěže a opékali jsme buřty.
Kristýna K.

Líbilo se mi, jak jsem opejkala a že jsme hráli soutěže a moc se mi to líbilo. Byla jsem ráda za ten hezkej den.

Aneta T.

Petra Povolná

O hudbě raných křesťanů

Milé sestry a bratři,

Dostal jsem nabídku psaní článků do našeho časopisu o hudbě. Ačkoli jsem vzděláním technik, je hudba mým velkým koníčkem, a domnívám se, že o ní mám skromné znalosti. Otevírám tedy dnes nové hudební okénko, ve kterém se, pokud o to budete stát, podíváme na hudbu duchovní i světskou postupně ze všech možných hledisek.

Při pohledu do našeho zpěvníku shledáme, že je unikátním spojením hudebních tradic všech církví, k jejichž odkazu se hlásíme. Jsou zde písně husitské, utrakvistické, luteránské, kalvínské i několik písní předreformačních, či nápěvů katolických. Jádrem jsou samozřejmě písně bratrské. Zpěvník ale není pouze mrtvým historickým dokladem, a zvláště v dodatku obsahuje mnoho kvalitních písní autorů současných.

Na úvod bych se však rád podíval ke skutečným základům, na nejstarší duchovní písně prvních křesťanů, jako je v našem zpěvníku č. 578 „Hospodine pomiluj, ny“ z 10. stol. Jde o písně hluboce předreformační, přesto porozumění tehdejšímu hudebního myšlení a ideálu, je klíčové i pro pochopení většiny pozdější protestantské písně.

Určující kulturou tohoto období byla Byzanc, představující po pádu Říma prakticky jedinou vyspělou civilizaci v Evropě. Její umění v sobě spojilo antické základy s vlivy židovskými, perskými, a troskami kultury egyptské.

Byzantská hudba platila do cca 12. století za ztělesnění dokonalosti, měla tradici, byla podložena teoretickými díly a společně s křesťanstvím se rozšířila po celé Evropě do nově vznikajících států. Hudba to byla jednohlasá, rytmická, poměrně svižná a byla intonovaná do zcela jiných tónových soustav než dnes. V téměř nezměněné podobě jí je možné dodnes zaslechnout v koptských klášteřích, a některých východních ultraortodoxních církvích (řecké, syrské). Zní překvapivě orientálně, skoro „arabsky“. Arabové totiž svoji hudbu nevymysleli, ale při svých dobovačných nájezdech převzali hudbu právě z Byzance, a tu bez jakéhokoli inovačního potenciálu, teoretických znalostí, či kulturních souvislostí, v poněkud degradované podobě zakonzervovali.

Raně středověká duchovní hudba byla čistě vokální, nanejvýš s doprovodem bubnů, a velmi se blížila dynamické meditaci, či holotropnímu dýchání. Panoval názor, že „Hra na hudební nástroj by odváděla pozornost ke kráse hraných tónů a ztratila by se koncentrace na duchovní prožitek.“ *Liturgický zpěv byl považován za emancipaci Božího Ducha!*

Hlavní vůbec nebyla nějaká hudba, prvotní byl Boží duch, který skrz zpěv vstupuje na svět. Všechno ostatní bylo podružné. Hra na hudební nástroje, či vícehlasý zpěv odvádějící (dle dobového názoru) pozornost od obsahu k vertikálnímu souzvuku byly v přímém rozporu k tehdejšímu chápání duchovního zpěvu.

Zpěv zahajoval kantor (obvykle nešlo o kněze), který předzpíval první frázi. Kantor „přijal Božího Ducha a nechal ho skrz svůj zpěv vstoupit do světa“, jemu se pak přizpůsobili ostatní zpěváci. Středověcí autoři teologických spisů dokonce odmítali považovat duchovní zpěv za hudbu. Hudbu považovali za entitu tohoto světa, zatímco duchovní zpěv za přímé sestoupení Božího Ducha. Mluvili o „hudbě sfér“, vibracích, kterými pro lidské ucho neslyšitelně zní celý svět.

V důsledku křížových výprav a mocenských změn, se zhruba od 12. století začalo myšlenkové i kulturní prostředí Evropy měnit. Vznikla gotika, a oblast duchovní hudby prodělala bouřlivý vývoj a vzdálila se byzantskému ideálu. V době kázání Jana Husa byl v církevním prostředí provozován již poměrně vyspělý vícehlas. *Reformační hnutí šlo vesměs proti proudu tohoto vývoje.* V každé vlně kázalo návrat k čistotě a pravým křesťanským hodnotám, s čímž souviselo i odmítnutí většiny uměleckých prvků z katolického prostředí. V oblasti hudby to znamenalo návrat protestantů k jednohlasu a přiblížení se k ideálu raných křesťanů.

Husité vytvořili vlastní svébytnou formu chorálu a záměrně ničili varhany jako ďábelský nástroj; písně Jednoty bratrské jsou vesměs jednohlasy; Kalvín odsuzoval jakýkoli nástrojový doprovod a k jednohlasu se v počátku vraceli i luteráni. Jistým paradoxem je, že právě z evangelického (luteránského) prostředí vyrostl později největší skladatel vrcholného období barokního vícehlasu, a zároveň hluboce věřící protestant, J. S. Bach.

Od dob raných křesťanů jsme se jistě posunuli velký kus směrem od symbolismu k racionalismu. Dokážu cítit určitý duchovní prožitek jak při zpěvu jednohlasých duchovních písní, tak při poslechu složitých Bachových oratorií, po porozumění obsahu díla. Přesto bych píseň č. 578 nedoprovázel, a domnívám se, že není vhodné duchovní skladby hrát mimo křesťanské prostředí, „bez obsahu“ jako „pouhý akustický koncert“.

Věřím, že je Ježíš přítomen kdekoli se lidé sejdou v jeho Jménu a tedy v celé bohoslužbě. Chválit Boha zpěvem pak není pouhým doplňkem bohoslužby, ale je to činnost vysoce důstojná a věřím, že je možné při ní prožívat skutečnou jednotu s Duchem, aniž by se sama hudba stala objektem uctívání.

Proto bych všechny rád na závěr vyzval, zpívejte Bohu písně radostně a celým srdcem!

... bratr Váša (vlavasa@gmail.com)

<http://sobr.vlavasa.cz> zde naleznete též odkazy na podklady, zdroje a pod.

➤ Loučení s Matějem

Poslední srpnovou neděli jsme měli v benešovském sboru malou slavnost. Svůj vikariát u nás končil Matěj Opočenský, tou dobou již zvolený ve sboru ČCE Praha – Vršovice farářem. Kázal o dělnících na vinici, Matouš 20, 1-16. Nebylo to poprvé a doufáme, že rovněž ne naposledy, kdy nám posloužil svým kázáním. Těšíme se, že se k nám Matěj bude vracet jako milý a vítaný host. Se sborem se sžil; mnoha bratrům a sestrám pomohl povzbudivým slovem. A někdy zdravě kritickým. Svou přednáškou „Volyňští Češi – cesta tam a zase

zpátky“ zaujal i nečleny sboru. Přejeme mu v jeho působišti vše dobré a vyprošujeme mu do dalších životních etap Boží milost.

Mirka Nulíčková

E V A N G E L I C K Ý S B O R S O B Ě H R D Y
V Á S Z V E N A T R A D I Č N Í

BAZAR

dovezeného zboží od spřátelených zahraničních sborů

30.10.- 2.11.2013

St – Čt - Pá 8 - 18 hod.

Sobota 8 - 11 hod.

Těšíme se na vás!

BLAHOPŘEJEME

K narozeninám

Redakce časopisu se omlouvá sestře Fleischerové a sestře Vošické, že nebyly uvedeny v minulém čísle. Přejeme jim takto alespoň dodatečně. Hana Fleischerová, Vysoká Lhota – 70 let; Emílie Vošická, Městečko – 89 let

Říjen

Zbyněk Chvojka, Čerčany – 86 let; Alena Kohoutová, Poříčí 78 let; Noemi Mottlová, Čerčany – 25 let; Alena Havránková, Zvánovice – 78 let; Samuel King, Dobřichovice – 20 let

Listopad

Božena Řeháková, Soběhrdy – 81 let; Jarmila Stolařová, Vranovská Lhota – 89 let;

Božena Boháčová, Petrovec – 88 let; Josef Kulhavý, Pyšely – 85 let; Božena Málková, Kunice – 65 let; Vítězslav Pivoňka, Mačovice – 72 let; Josef Borovička, Velké Popovice – 96 let; Blanka Oberhelová, Senohraby – 83 let

Prosinec

Hašek Karel, Poříčí n.S. – 88 let; Pohanová Marie, Čakov – 83 let; Rambouch Karel, Mnichovice – 81 let; Štuncová Jaroslava, Petroupim – 82 let; Vachoušek Vladimír, Soběhrdy – 72 let; Černá Dana, Čerčany – 60 let; Hradečná Pavlína, Mezihoří – 45 let

DĚTI

Listopad: Tereзка Podroužková, Čerčany - 4 roky;

Prosinec: Turecká Marie, Soběhrdy - 5 let, Johanka Podroužková, Praha – 10 let;

RECEPTY

Recept na výbornou domácí Lučinu:

3x velký bílý jogurt, 1x sladká smetana, 1 lžička soli

Metličkou vše prošlehat. Do většího kastrolu dát cedník, do cedníku plátýnko (plenu), vše do toho vylít a nechat 24 hodin vykapat. Výsledek je cca 65 dkg výborné Lučiny. Vhodné je přidat různé bylinky, česnek, ořechy ... Dobrou chuť přeje Věra Chobotská

➤ Administrace sboru ve Zruči nad Sázavou

Petr Turecký již několikátým rokem jezdí jednou měsíčně kázat do Zruče nad Sázavou. Díky tomu byl požádán Poděbradským seniorátem o dočasnou (jeden rok) administraci sboru. Do Kutné Hory (Zruč náleží v současnosti ke Kutné Hoře) nastupuje nový farář, a jelikož je to čerstvý absolvent fakulty a vikariátu, rozhodl se mu seniorát vyjít vstříc a nezatěžovat jej hned zpočátku tolika povinnostmi. Tento postup je v naší církvi běžný.

Oficiální převzetí sboru z ruky současného seniora Poděbradského seniorátu proběhlo ve čtvrtek 26. září 2013.

Ve Zruči působily mnohé zajímavé osobnosti naší církve, např. Alfréd Kocáb.

Ukázka z knihy: Alfréd Kocáb, Cestou necestou, Středokluky 2007 str. 105-107:

Malovali jsme ve Zruči nad Sázavou vnitřek kostela. Navrhl jsem, aby vysoká stěna nad místem, kde stál stůl Páně, byla vyzdobena jednoduchým namalovaným křížem. Kříž, ústřední symbol křesťanského poselství, v bohoslužebném stánku chyběl. Zdálo se mi logické, aby vedle kalicha, který byl umístěn na průčelí kostela, byl na čelném místě v modlitebním prostoru také kříž. Můj návrh vyvolal živou diskusi. Jedni byli pro, jiní návrh tolerovali, ale malá, velmi výrazná skupinka byla energicky proti. Okamžitě vyjeli s těžkou technikou historických argumentů. Připomínali křížáky, kteří se v 15. století ve jménu kříže ze všech stran vrhali na husitské Čechy, jezuitu, kteří ve jménu téhož kříže pronásledovali evangelíky, vyháněli je ze země nebo násilím nutili, aby se vrátili zpět do římsko-katolické církve. Argumentovali, že výtvarné umístění tohoto symbolu na hlavní stěně by prý vyvolalo zmatek i nejistoty v hlavách i srdcích tradičních evangelíků a mohlo by být pochopeno jako nadbíhání katolíkům. Nezapomínejme, že se psal rok 1957 a ekumenický rozhovor na půdě farních sborů ještě nezačal. Na svém návrhu jsem trval, nemohl jsem pochopit, že křesťan může mít něco proti kříži. Co se stalo pak, to jsem opravdu nečekal. Mluvčí radikální skupiny to řekla velmi lapidárně. „V této věci není kompromis možný. Máme vás rádi, jsme spokojeni s vaší prací, máme rádi vaši ženu i děti, ale kdybyste trval na kříži, museli bychom se rozejít. Prosím, rozmyslete si to.“ Byla to tvrdá řeč. Pochopil jsem však, že reprezentuje onu část sboru, která svou víru projevovala věností k husitství a českobratr-

ství a nebyla ochotna z těchto pozic, vyjádřených symbolem kalicha nebo slovy Bible, ustoupit ani o píď. Když jsem došel k závěru, že bych trváním na svém návrhu vložil na „tradicionalisty“ těžko únosné břemeno, ustoupil jsem. Boj o křesťanské symboly a znaky jsem v dané chvíli nepovažoval za užitečný. Zbytečně by se jen jitřily staré, ještě ne zcela zhojené rány, jež nám zůstaly po předcích. Neplánovaně mi však bylo umožněno hlouběji nahlédnout do vnitřního přediva víry některých tradičních evangelíků. Lépe jsem porozuměl jejich často skrytým obavám a nejistotám, které pramenily z početní převahy katolíků a z faktu, že si římsští katolíci, jistě neprávem, stále ještě přivlastňovali vykladačský monopol na učení Kristovo. Bez ohledu na to, zda mi to bylo milé nebo nemilé, musel jsem vzít na vědomí, že silné protikatolické prvky v jejich víře jsou skutečností, se kterou se dočasně musím vyrovnat - zdůrazňuji dočasně.

Začátky bohoslužeb ve ZRUČI nad Sázavou:
POZOR ZMĚNA

každou neděli ve 13 hodin

Petr Turecký bude přítomen ve Zručí n. Sázavou tyto neděle:

27. 10. 2013 SVP díkůčinění

24. 11. 2013 SVP

22. 12. 2013

25. 12. 2013 SVP BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ

V Soběhrdech jsme **si 6. října připomněli setkávání našich předků** coby tajných evangelíků v Kačínách pod Krásnou Horou a vznik a 400 let historie Bible kralické.

V příštím čísle přineseme podrobnější zprávu.

PRAVIDELNĚ V BENEŠOVĚ

- * **NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY** se konají v Benešově od **10.00**. Od září nasloucháme společně s dětmi poselství Deseti slov, tradičně desateru přikázání.
- * **Ve Vlašimi se konají bohoslužby** vždy 2., 3., 4., popř. 5. neděli v měsíci od **8.30 hodin** ve středisku Diakonie. Obvykle třetí neděli v měsíci slavíme v Benešově i Vlašimi **Večeři Páně**.
- * **NEDĚLNÍ ŠKOLA** se koná **zároveň s bohoslužbami**. První neděli v měsíci konáme "**bohoslužby pro malé i velké**", kam jsou zvány všechny generace; nejbližší budou **6.10. a 3.11.** Setkání **učitelů nedělní školy** se koná vždy první týden v měsíci.
- * **BIBLICKÉ HODINY na Benešovsku - se konají 2x - 3x měsíčně v ÚTERÝ od 18.00**. Mimo Benešova zajíždíme společně do Bystřice a Semovic. Letos se věnujeme cyklu „**Bible a v moci postavení**“. **Ve Vlašimi se konají biblické po rodinách čtrnáctidenně, a to ve ČTVRTEK od 18.00 hodin.**
- * **RODINNÉ BIBLICKÉ** s programem pro děti i dospělé pokračují v Mirošovicích.
- * **Kočárkárna pro maminky s batolaty** se zaběhla, 4-8 matek s dětmi se schází 2x měsíčně na faře nebo u Macháčků.
- * **DĚTSKÁ BIBLICKÁ HODINA** se koná **každou středu od 15,00** v klubovně na faře. Letos probíráme evangelium podle Jana.
- * **Předkonfirmační, popř. předkřestní setkání** teprve naplánujeme podle programu dospívajících účastníků.
- * **Výuku angličtiny** vede pro zájemce Dáša Bártová - každou středu na faře od 16,30. Účastní se začátečníci i pokročilí. Možno pojmut i jako doučování.
- * **STARŠOVSTVO** mívá svá setkání vždy **první čtvrtek** v měsíci.

Pravidelný měsíční rozpis akcí posíláme e-mailem a najdete ho také v kalendáři na www.benesov.evangelnet.cz

Sborové webové stránky jsou pravidelně aktualizovány.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.: 317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Jan Rataj

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: jáhenka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE ZRUČ nad Sázavou: Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou, tel: 327 531 251,
mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký
Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300

Kurátor: Jiří Kratochvíl

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz
Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.
Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 8. prosince 2013

*Soběhrdský bratr:
Vydává sbor ČCE v Benešově a
sbor ČCE v Soběhrdech*